

Men da begyndte det ærede Medlem selv at indlede noget Stort, idet han talte om, at han ikke behøvede nogen særlig Tordemoder for udenlandske Anliggender; det var Finansudvalget tilstrækkeligt til. Nu kan jeg nok begribe, at det ærede Medlem taler om Efterspil; det burde have været Tordemoderen, der kom til at gjøre nogen Nytte ved denne Leilighed. Jeg skal forresten sige, at jeg aldrig har tvivlet om, — og det er der vist Ingen, der har næret Tvivl om her — at Resultatet vilde blive det, som det er blevet — og det kan det ærede Medlem maasse heller ikke gjøre for — at der ikke var Brug for Tordemoderen af den Grund, at der ingen Bøvn var.

Berg: Det er just ikke om de udenrigske Forhold, vi nu tale. Det ærede Medlem er stundom ikke ganske faktisk med sine Meddelelser. Jeg vil begynde med det, hvormed han slap, nemlig dengang hans private Vens Forespørgsel blev negtet Fremme her i Thinget; fra den Tid, siger det ærede Medlem, skulde der begynde et Efterspil, og det var navnlig mig, der skulde sørge for dette, og det paa mit Ansvar, mente den ærede Ordfører. Men der tager han nu fejl; thi samtidig med, at vi negtede denne Forespørgsels Fremme, har den ærede Ordfører med egen Pen indsat i Finansudvalgets foreløbige Betænkning, at hele Finansudvalget — og det var da trykt — ønskede en Samtale med Ministeren om Rigets udenrigske Forhold. Jeg veed derfor ikke, hvem der skal være Tordemoderen her, om det bliver den ærede Ordfører, der har indført denne Del i den foreløbige Betænkning og under Udvalgets Navn, eller om det skulde være Formanden. (Rjør: Det kan være dem begge). Jeg udtalte mig som en Femtendebel af Udvalget, og derfor sagde jeg i sin Tid ganske rigtig, at 15 Medlemmer i Finansudvalget efter gammel Sædvane vare langt bedre stiftede til at overveje denne Sag med Ministeren og forberede, om den skulde søres videre, end enkelte Medlemmer, der ikke iforveien kendte noget til disse Forhold. Det er ganske naturligt. Jeg staar ved hvert Ord, jeg har tænkt eller sagt i denne Henseende, og tilvisse, der er Ingen, der fortryder det; Alle ere overmaade glade ved, at det gik saaledes. Vi fortryde ikke, at vi undgik dette Efterspil dengang. Altsaa har der det ærede Medlem begaaet en Feil. At den nuværende Udenrigsminister ikke kunde tilfredsstille det ærede Medlem eller Andre, som have særlige Udfigter med Hensyn til denne Sag, finder jeg ganske naturligt. Jeg vil kun bemærke, at mine Udtalelser om, hvorfor der Intet kom til at staa i Betænkningen, ere fuldstændig rigtige. Jeg sagde: Naar det ikke staar i Betænkningen, er det overensstemmende med tidligere Praxis. At vi kunde have forladt den tidligere Praxis af visse Hensigtsmæssighedsgrunde, er selvfølgelig, men Udvalget

besluttede, at den tidligere Praxis skulde følges. Der staar Intet i Betænkningen derom. Vil det ærede Medlem have noget frem af Udvalgets Forhandlinger, kan jeg ikke have noget derimod, hvis den ærede Formand tillader det; men jeg skal ikke give Anledning dertil. Kun saameget skal jeg sige, at det ærede Medlem vel kan være berettiget til at give sin subjektive Opfattelse Udtryk, paa hvad Maade han vil, men han er ikke berettiget til at give det ud for Andet end en subjektiv Opfattelse af de Forhandlinger, som ere førte der, og jeg tror ikke at det er rigtigt her, naar det overhovedet er nævnt, at lade det staa som en almen Opfattelse, som den ærede Ordfører har antydnet. Jeg vil endvidere sige, at hvis den ærede Ordfører gennem de Forhandlinger, som vi have ført med vedkommende ansvarlige Minister, har faaet en Følelse af, at der var Noget at rette, Noget at ændre, nogen Fare, nogen Pligt for Folkethinget, saa var det hans Pligt at føre den Sag videre paa det Grundlag, han har faaet forberedt i Udvalget. Har han ikke gjort det, bærer han forsaavidt det samme Ansvar som den ærede Minister, — forsaavidt siger jeg — som hans Stilling i det Hele taget kan sammenlignes med den ærede Ministers. Vi have ikke sølt nogen Anledning til at drage denne Sag videre frem, og mine Herrer, De vide saa godt, at de forskellige Grupperes Finansudvalgsmedlemmer have forhandlet denne Sag med deres Partifæller, og de have heller ikke fundet det nødvendigt at gaa videre, og naar det ærede Medlem for Lidsked Amts 3die Valgkreds (Bagger) ikke har faaet nogen Følelse af dette, maa det vel bero paa hans særegne Partifilling. Men jeg siger altsaa, at de ærede Medlemmer, der tro at kunne i nogen Maade gavne Rigets Stilling ved at føre den Forhandling videre, som vi have ført i Udvalget om de udenrigske Forhold, have efter min Formening den Pligt nu at komme med deres Udtalelser under en eller anden Form; da kunne vi videre drøfte denne Sag. Den ærede Ordfører talte om, at han havde Ret til at drage Hans Majestæt Kongens personlige Gjæringer herind i Debatten med Lak til Hans Majestæt. Derimod har jeg Intet udtalt; det har han utvivlsomt Ret til, da den ærede Formand har givet ham Tilladelse dertil. Jeg skal imidlertid bemærke, at selv om denne Bemærkning ikke gjælder i det foreliggende Tilfælde, kunde den komme til at gjælde for andre Tilfælde, at det kunde blive et noget farligt Diskussionsemne, dersom man tog herind i Debatten en personlig Handling af Kongen eller en Handling, som man fremstillede som personlig Handling af Kongen udenfor Ministeriet, hvilket den ærede Ordfører har gjort i sin første Fremstilling — (Ordføreren: Nei!) So sikkert, Lidenden skal vise det — og reiste deraf en Bedømmelse. Thi er det tilladt at reise en rosende Bedømmelse af